

[Einer Jensen.]

Understøttelse og 42 Kr. til den ekstraordinære Hjælp, samt endelig hvad det konservative Partis Opfindelse, den fælles Krisekasse, vil koste, og det bliver efter min Formening ca. 30 Kr. om Aaret.

Dette vil sige, at den samlede Kontingentbyrde bliver mere end fordoblet. Men naar nu Kontingentet i Løbet af de sidste 3—4 Aar er steget fra 43 Kr. til 70 Kr., og Arbejdsdirektøren erklærer, at Kontingentet dermed er sat saa højt, som det er muligt at faa det bragt yderligere op, hvis man skal bevare Enheden i Arbejdsløshedskasserne, saa tror jeg, enhver vil indrømme, at det ikke er nogen Løsning at give Anvisning paa at fordoble Kontingentet.

Men jeg vil gerne stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem Hr. Christmas Møller: Vil de Konservative føre Tilskudene tilbage til den Størrelse, de havde efter Loven af 1924 og genindføre den ekstraordinære Hjælp for derefter at tale om fælles Krisekasse? Dette beder jeg om at faa et klart Svar paa, for det var jo de to Ting, som var Forudsætningerne for det Forslag, de Konservative stillede. Som jeg alt har nævnt, findes der et Udvalg, der behandler hele Spørgsmaalet om Arbejdsløshedslovgivningen, og det Spørgsmaal kan vi jo tage op til Drøttelse dér, men jeg beder altsaa om at maatte faa at vide, om de Konservative stadig staar paa det, der var Forudsætningerne for deres Forslag i 1925. Det kan vel ikke være Meningen, at man nu vil lade Arbejderne overtage Byrden ved den ekstraordinære Hjælp og dernæst lade dem bære en Andel af Udgifterne til Kriseunderstøttelse, for saa vil Kontingenterne naa op til en Højde af 3—4 Kr. om Ugen, og saa er de Lønkrav, der i Øjeblikket er stillet, sikkert meget for smaa.

Det, som Loven af 1927 medførte ved, at man ophævede den ekstraordinære Hjælp, var, at medens det tidligere var Arbejdsløshedsfonden, der bar en væsentlig Del af denne Udgift, er hele Byrden nu væltet over paa Kommunerne. De stadigt stigende Hjælpekasseudgifter er, et Bevis paa, at der er forstaaende Mennesker ude i Kommunerne, som ikke ønsker at bringe Folk paa Fattigvæsenet. Hjælpekasseudgifterne

var i 1926—27 8,4 Mill. Kr. og er nu steget til 16,1 Mill. Kr., de er altsaa blevet fordoblet i Løbet af disse Aar. Endelig er Fattigvæsenets Udgifter i Løbet af disse 3 Aar steget med ca. 3 Mill. Kr.

Det vil altsaa sige, at de Udgifter, som Kommunerne har faaet væltet over paa sig, nøjagtig andrager det Beløb, som før blev udbetalt i ekstraordinær Understøttelse. Der er altsaa intet sparet, men man har faaet kastet saa og saa mange Tusind Mennesker over paa Fattigvæsenet og saaledes paabyrdet Kommunerne de Udgifter, som det var naturligt, at Arbejdsløshedsfonden og Staten bar.

I Løbet af de samme Aar, altsaa 1926—29, har man ved den Nedskæringspolitik, man gennemførte i 1927, bragt 21 000—22 000 Mennesker over paa Fattigvæsenet. Som Bevis for, at vor Paastand er rigtig, henviser jeg til de Bemærkninger, som den juridiske Direktør i Landets næststørste Kommune har knyttet til Regnskabet over Fattigvæsenets Udgifter, hvori han erklærer, at Aarsagen til den voldsomme Stigning i Fattigvæsenets Udgifter er den, at den ekstraordinære Hjælp er ophævet. Resultatet betyder, som sagt, økonomisk set ingen Besparelse, men man har naaet at vælte Byrderne over paa Kommunerne og bringe et Par og tyve Tusind Mennesker over paa Fattigvæsenet.

Det forekommer mig, at der er al Anledning til at søge at rette paa en saadan Politik. Det, det her gælder om, er ikke at finde Undskyldninger, men at hjælpe de Hundredtusinder, som i dette Øjeblik trænger til at hjælpes. Det er ikke nok at kræve Kriseforanstaltninger for Landbruget, ogsaa de, der sulter, har Krav paa Kriseforanstaltninger, og det, der her er Tale om, er en Kriseforanstaltning overfor de arbejdsløse, det er at give dem den Brødkrumme tilbage, som man tog fra dem i 1927.

Jeg beklager, at Oppositionspartierne har vist saa lidt Forstaaelse, at vi i en Situation som denne til Trods for Forhandlingsvillighed fra vor Side ikke har kunnet naa til Enighed om et Forslag, der kunde holde den værste Nød fra Døren. I dette høje Ting er vi i Stand til at vedtage Lovforslaget, men hvis det andet høje Ting skulde forkaste det, saa har de to Partier, Venstre og Konservative, Ansvar for, at saa og